

ANAMARIA ȘTEFANIA NĂSTASE UN COPIL SPECIAL

Anamaria Ștefania Năstase este elevă în clasa a III-a la Școala Gimnazială „Constantin Brâncuși” din București.

Are 11 ani și este un copil special datorită faptului că s-a născut într-o lume a tăcerii, unde sunetele erau ca niște fluturi ce pluteau prin aer, pe care ea nu reușea deloc să le prindă. Totuși, cu ajutorul unor urechiușe bionice implantate de la o vârstă foarte mică și grație unei recuperări auditiv verbale intense, Anamaria a depășit obstacolele. S-a integrat într-o școală de masă și obține rezultate foarte bune la diversele activități pe care le face cu pasiune.

Anamaria Ștefania Năstase studiază baletul în cadrul Școlii de Balet a Operei Naționale, practică înotul și patinajul artistic, ia lecții de pian și, de asemenea, studiază limba engleză. Printre pasiunile sale se mai numără șahul, pictura și literatura. A participat la concursuri de creație și interpretare a poeziei, unde a obținut numeroase premii. A publicat două creații proprii în Antologia de poezie „Emoție de Vers”.

Anamaria, un copil cuminte, silitor, educat, sensibil, creativ și talentat, a reușit să demonstreze că normalitatea și chiar performanța pot fi atinse și de către persoanele cu dizabilități.

COCOȘUL NOROCOS

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Eram în vacanța de vară la bunica. Mă bucuram de frumusețile naturii și de căldura soarelui. De aerul curat de munte și de splendoarea peisajului. În curtea bunicii, trandafirii și mușcatele din ferestre zâmbeau în fiecare dimineață. Găinile și pușorii cu puful lor galben însuflețeau ograda, iar Titel, cățelul bunicii, mă lătra să mă joc cu el.

Într-o dimineață însorită, vecina bunicii plecă la piață să vândă cocoșul, pentru a avea bani de medicamente.

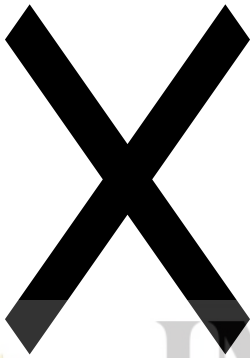
În drum bunica o întâlni și îi cumpără cocoșul să-mi facă o surpriză: o supă galbenă de găină de țară, așa cum îmi place mie. Când văd cocoșul și aud ce surpriză pregătește bunica, mă apucă o milă... de îmi vine să plâng. O rog pe bunica să nu-l taie, îi spun că nu-mi mai place supa de găină, doar de pot să o întorc din planul ei și să-i salvez viața cocoșului. Îi arăt ce frumos este, că are pene argintii, gri și negre, că are o creastă roșie și pinteni și că se umflă mândru în pene când vede găinile din ogradă. Mama vine în ajutorul meu și împreună reușim să o convingem pe bunica că cea mai frumoasă surpriză este aceea dacă îl crește alături de găinile din gospodărie. Bunica se învoiește și duce cocoșul alături de găini. Cocoșul se scutură din aripi, se umflă în pene și apoi țanțoș pornește

prin ogradă alături de găini. Până seara se împrietenește cu ele și merg împreună în cotet, la culcare.

A două zi dimineață, când mă trezesc, merg să văd ce face și când mă vede, începe să cânte: CUCURIGUUU... CUCURIGUUUU... Sunt fericită că i-am salvat viața și zilnic îi dau mâncare, bucurându-mă de frumusețea să.

Vacanța se termină și trebuie să plec la școală și bunica îmi promite că va avea grijă de el până la vacanța următoare... când bătrân fiind, va ajunge în farfurie.

MAMA

Mama - un cuvânt magic, atât de drag mie. A fost primul cuvânt pe care l-am putut rosti cu mari eforturi și asta numai datorită ei. Când spun mama, spun dăruire, bunătate, înțelepciune, povață și multă dragoste. Când mă trezesc ea îmi zâmbește, mă alintă zi de zi și mă iubește. Mă apără de ce e rău și mă îngrijește când sunt bolnavă. Mă învață și îmi explică tot ceea ce nu știu. Mă îndrumă să iubesc frumosul, cinstea și pe Dumnezeu și să urăsc lenea și minciuna. Pentru mine e cea mai bună chiar dacă uneori mă ceartă, eu știu că îmi vrea mereu binele. De cele mai multe ori îmi face pe plac. E înțelegătoare și îmi iartă tot timpul micile greșeli. E răbdătoare, ambițioasă și luptătoare și este un exemplu pentru mine.

Înaltă, brunetă, cu părul scurt, cu ochi negri și inteligenți cum e ea, este cea mai frumoasă mamă din lume. Hainele vii colorate o fac veselă. O văd zilnic muncind și mă bucur când și alții o stimează și o apreciază. La nevoie sare mereu în ajutorul celorlalți. Când nu sunt lângă ea mă apucă dorul și abia aștept să ne întâlnim. Mă întâmpină cu brațele deschise și un zâmbet cald și simt că și ei i-a fost dor de mine. Mă întreabă din priviri dacă totul a fost bine. Îi răspund cu o îmbrățișare.

Ea este mereu îngerul meu păzitor care mă ajută și mă îndrumă să pot trece peste greutățile vieții, iar eu mă străduiesc să o ascult. O răsplătesc cu rezultatele mele bune la școală și în afara ei, și pentru asta e foarte fericită. Într-o zi mi-a spus că pentru ea sunt ca o floare de colț pe care o îndrăgește, o îngrijește, o hrănește și o ocrotește să crească mare și să se transforme din boboc în floare. O iubesc nespus și o prețuiesc pentru tot ceea ce face pentru mine. Când voi fi mare o voi răsplăti oferindu-i împlinirea de a se bucura de prețioasa sa floare, pe care a crescut-o cu atâta dragoste.

ACUARELE

Stau cuminti și-așteaptă rândul

După cum le spune gândul
Pictorului, ce culege
Tema atent o alege.

Va picta o rămurea
Strălucind ca și o stea
De atâta floare,
Plină de culoare.

Prima care vrea să sară
E maro, și într-o doară
Mov și roz, alb, cenușie
Se cocoață pe hârtie.

Fondul e portocaliu
Ca să pară cât mai viu
Și să fie cu mult soare
Un desen plin de candoare.

Să te joci cu pensula
Este arta de-a picta
Și vă spun că nu e greu,
Pictorul am fost chiar eu.

CERUL

Cerul e deasupra noastră,
De-i senin sau înnorat
Toată ziua e albastră,
Iară noaptea-i înstelat.

Soarele în zori răsare
Și-apoi luna dintre nori,
De cu seară când apare
Te îndeamnă ca să dormi.

Tot din cer ne vine ploaia,
Tunetul și fulgerul,
Iarna aduce încet ninsoarea,
Viscolul și apoi gerul.

După ploaie, în văzduh
Se ivește mândru-n soare
Curcubeul colorat,
Ce zâmbește ca o floare.

Păsările trec în stol,
Avioane brazdă cerul,
Eu rămân privind în gol:
Cum ar fi să zbor într-acolo?

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*